

Full diocesà

2 de setembre del 2018

p4 – La capella del Claustre estrenarà ascensor

p5 – Voluntariat d'un grup de joves, a Alacant

De l'omissió a la reparació

Carta del sant pare al poble de Déu

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell» (1Co 12, 26). Aquestes paraules de sant Pau ressonen amb força en el meu cor en constatar una vegada més el sofriment viscut per molts menors a causa d'abusos sexuals, de poder i de consciència comesos per un notable nombre de clergues i persones consagrades. Un crim que genera profundes ferides de dolor i impotència; en primer lloc, en les víctimes, però també en els seus familiars i en tota la comunitat, siguin creients o no creients. Mirant cap al passat mai no serà suficient el que es faci per a demanar perdó i buscar reparar el dany causat. Mirant cap al futur mai no serà poc tot el que es faci per a generar una cultura

capaç d'evitar que aquestes situacions no solament no es repeteixin, sinó que no trobin espais per a ser encobertes i perpetuar-se. El dolor de les víctimes i de les seves famílies és també el nostre dolor; per això urgeix refirmar una vegada més el nostre compromís per garantir la protecció dels menors i dels adults en situació de vulnerabilitat.

Quan un membre sofreix

En els últims dies s'ha donat a conèixer un informe on es detalla el que varen viure almenys mil supervivents, víctimes de l'abús sexual, de poder i de consciència en mans de sacerdots durant aproximadament setanta anys.

(Continua a la pàgina 6)

«Només allò que surt de l'home el pot contaminar»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle B

Lectura del Llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dóna, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

(4,1-2.6-8)

Salm responsorial

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

(Salm 14)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

(1,17-18.21b-22.27)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, se-

guint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment, i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dóna és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans." Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.» Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home, el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

(7,1-8a.14-15.21-23w)

«La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes...»

Per què ens hem quedat?

Jean Hakolimana, prev.

Quan volem entendre un fenomen, encarreguem estudis i informes a tot mena d'especialistes. Sobre la situació actual de la fe en el món s'ha dit de tot. Curiosament, l'evangelista ho analitza de manera més senzilla i entenedora: la veritable crisi a l'interior del cristianisme sempre és aquesta: creiem o no creiem en Jesús? Segons l'evangelista, Jesús la resumeix així: «Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» El que transmet pot donar a la vida un tomb radical. Però, en el grup, n'hi ha que es resisteixen a acceptar el seu esperit i la seva vida. La seva presència en l'entorn de Jesús és fictícia; la seva fe en ell no és real. L'evangelista diu que «molts es van fer enrere i ja no anaven més amb ell». En la crisi es revela qui són els veritables seguidors de Jesús.

Jesús, sense alterar-se ni jutjar ningú, es limita a fer una pregunta als qui s'han quedat al costat d'ell: «També vosaltres em voleu deixar?» Aquesta és la pregunta que se'ns fa avui als qui continuem en l'Església. Estem tan preocupats pels qui han marxat que no ens passa pel cap que algun problema puguem tenir els qui ens hem quedat. Per això la resposta de Pere agafa molta transcendència: «Senyor, a qui aniríem? Només vos teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.» Per molt dolorosa que ens sembli, la crisi actual serà positiva si els qui ens hem quedat a l'Església, molts o pocs, ens anem convertint en deixebles de Jesús, és a dir, en homes i dones que vivim de les seves paraules de vida. Altrament, el nostre romandre al seu costat haurà estat en va.

La imatge

La conversa de Jesús amb els fariseus i alguns mestres arribats de Jerusalem sobre la impuresa a l'hora de l'àpat parla del compliment de la Llei de Deu i del paper que hi té el cor. Acompliment interior i sincer de la Llei o signes buits que no toquen enlloc? Repetició de prescripcions sense la conversió de tota la persona? Prendre només allò que em va bé o entrar-hi de veritat?

Sopar a casa Simó el fariseu (1551). Moretto

Agenda

Lit. hores: Setmana II

3 dilluns

—Sant Gregori, el Gran, papa (540-604)
—Sant Règul, bisbe
I Corintis 2,1-5 / Salm 118 /
Lluc 4,16-30

4 dimarts

—Nostra Senyora de la Consolació
—Santa Rosalia, verge (1130-1160)
I Corintis 2,10b-16 / Salm 144 /
Lluc 4,31-37

5 dimecres

—Sant Llorenç Justinià, bisbe (1130-1160)
—Santa Teresa de Calcuta, (1910-1997)
I Corintis 3,1-9 / Salm 32 /
Lluc 4,38-44

6 dijous

—Sant Faust, màrtir
I Corintis 3,18-23 / Salm 23 /
Lluc 5,1-11

7 divendres

—Santa Regina, màrtir
—Sant Jocelí, bisbe
I Corintis 1,4,1-5 / Salm 36 /
Lluc 5,33-39

8 dissabte

—El Naixement de la Verge Maria
—Sant Adrià, màrtir (*304)
Miquees 5,1-4a / Salm 12 /
Mateu 1,1-16.18-23

9 diumenge XXIII de durant l'any / Cicle B

—La Mare de Déu del Claustre
—Sant Pere Claver, (1581-1654)
Isaïes 35,4-7a / Salm 145 / Jeremies 2,1-5 / Marc 7,31-37

La capella del Claustre estrenarà ascensor

Ramon Estany

Durant aquest estiu, la capella del Claustre de la catedral de Solsona ha vist alterada la seva rutina diària amb motiu de les obres que s'hi han fet per a instal·lar un ascensor fins al cambril de la Mare de Déu.

Segons ha explicat Mn. Josep M. Besora, administrador del Claustre, «aquesta és una inversió necessària per a facilitar l'accés a aquelles persones amb mobilitat reduïda o amb cadira de rodes i que, per aquest motiu, no poden pujar al cambril a estimar la Mare de Déu».

Per a construir l'ascensor ha calgut fer obres a la sagristia. Aprofitant que s'ha fet la caixa de l'ascensor, s'hi ha reformat un recambrió que hi havia, el qual disposarà a partir d'ara d'una pica d'aigua i un espai per a guardar el material de neteja i floristeria.

L'ascensor que s'habilitarà tindrà una

capacitat de 8 persones i 650 kg i ha suposat també adaptar i millorar la instal·lació elèctrica. Un cop a dalt del cambril, s'habilitaran també unes rampes d'accés per a superar el darrer graó fins als peus de la Mare de Déu.

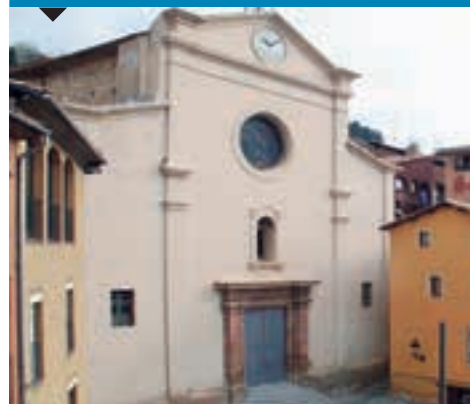
Alhora, s'aprofitarà per a fer unes millores en la il·luminació de la capella, mitjançant leds i punts de llum, que dotaran d'una major claror el temple, fins i tot quan no s'encengui la llum principal. I com que aquesta millora en la llum permetrà gaudir més del retaule barroc del Claustre, un cop finalitzades les obres es procedirà a fer una neteja del retaule, a càrrec de professionals restauradors, per a recuperar els vius colors originals d'aquesta delicada obra artística.

És previst que les obres es puguin estrenar oficialment el primer dia de la festa major d'enguany, el 7 de setembre, després del cant de la Salve.

Necrològica

Mn. Antoni Trasserra i Martí

El dia 11 d'agost va morir Mn. Antoni Trasserra i Martí, prevere resident a Berga, a l'edat de norant-nou anys. Havia nascut també a Berga el dia 13 de juny de 1919. Va iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona i fou ordenat prevere el 19 de juny de 1943.

Durant els seus primers anys de ministeri va servir pastoralment les parròquies de Puig-reig, Cervera, Cardona, Montpol, Su, Torredenegó, l'Espunyola i el Cint. Va passar uns anys vivint a Amèrica a la O.H.H. També va ser responsable de Béns Immobles de la zona del Llobregat-Cardener i col·laborador dels serveis religiosos de l'Hospital de Berga. Aquests últims anys ha viscut a Berga, concretament a la residència de les Germanetes, i ha ajudat algunes parròquies.

Des de la diòcesi agraïm a Mn. Antoni tots aquests anys dedicats al ministeri presbiteral, més de setanta-cinc. Preguem perquè el Senyor el tingui a la glòria.

Colònies de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat

Josep Castellà

Del dia 1 al 10 d'agost van tenir lloc les Colònies de l'Associació Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat (FRATER), en el recinte de les Colònies Sant Eloi que la paròquia de Tàrrrega té a Gerri de la Sal.

Enguany hi van participar trenta-cinc persones, procedents de Tàrrrega, San Martí de Maldà, Cervera, Vilassar de Mar, Estimariu, Belianes, Berga, Guissona i Pradell. Els va acompanyar la presidenta de l'associació, M. Rosa Pedrós Pujal, amb la presència de cinc voluntaris entre monitors i serveis, a més de Mn. Josep Camprubí, consiliari de la Frater targarina.

Durant aquests dies van gaudir de diverses activitats, com manualitats, jocs de taula, dinàmiques de grup, cantar i ballar, piscina, cinema a la fresca, recital d'havaneres, l'amic invisible, i la celebració el dissabte dia 4 del Dia de la Famí-

lia, amb una missa de campanya i actes especials, presidits pel rector de Tàrrrega, Mn. Josep M. Vilaseca.

Voluntariat d'un grup de joves del nostre bisbat, a Alacant

Delegació de Joventut

Del 15 al 29 de juliol un grup de vint joves del nostre bisbat van anar a Alacant a realitzar un voluntariat. Aquest va consistir a organitzar un casal d'estiu durant els matins per als nens i nenes de l'escola de la Mare de Déu del Carme de Casallarga.

L'eix del casal d'estiu va ser les aventures de «Toni el Petit Lladregot», que van teatralitzar i serviren de guia per a la resta d'activitats: l'oratori, els jocs i dinàmiques, i l'espai de la falda del rei.

A les tardes van ajudar altres voluntariats en diversos punts de la ciutat, i els caps de setmana van tenir temps per a conèixer llocs interessants d'Alacant i rodalia: pelegrinar fins al santuari de la Santa Faç; fer turisme pels pobles de Guadalest i Altea; el castell i les platges d'Alacant; visita turística per Oriola, on van visitar la universitat, la catedral i museu diocesà, església de Santes Justa i Rufina.

Una de les tardes van tenir l'oportunitat de saludar el bisbe Jesús, que es va preocupar per conèixer la tasca que estaven fent i com ho estàvem vivint, tot compartint un temps d'oració.

No vam actuar a temps reconeixent la magnitud i la gravetat del dany

Carta del Sant Pare al Poble de Déu (I)

(Ve de la pàgina 1.) Malgrat que es pugui dir que la majoria dels casos corresponen al passat, no obstant això, amb el pas del temps hem conegut el dolor de moltes de les víctimes i constatem que les ferides mai no desapareixen i ens obliguen a condemnar amb força aquestes atrocitats, així com a unir esforços per erradicar aquesta cultura de mort; les ferides «mai no prescriuen». El dolor d'aquestes víctimes és un gemec que clama al cel, que arriba a l'ànima i que durant molt temps va ser ignorat, callat o silenciàt. Però el seu crit va ser més fort que totes les mesures que el van intentar silenciar o, fins i tot, que van pretendre resoldre'l amb decisions que van augmentar la gravetat caient en la complicitat. Un clam que el Senyor va escoltar demostrant-nos, una vegada més, de quina part vol estar. El càntic de Maria no s'equivoca i continua ressonant a través de la història perquè el Senyor recorda la promesa

que va fer als nostres pares: «Dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils, omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res» (Lc 1,51-53), i sentim vergonya quan constatem que el nostre estil de vida ha desmentit i desmenteix el que recitem amb la nostra veu.

Amb vergonya i penediment, com a comunitat eclesial, assumim que no vam saber estar on havíem d'estar, que no vam actuar a temps reconeixent la magnitud i la gravetat del dany que s'estava causant en tantes vides. Hem descurat i abandonat els petits. Faig meves les paraules del llavors cardinal Ratzinger quan, en el viacrucis escrit per al Divendres Sant del 2005, es va unir al crit de dolor de tantes víctimes i, amb força, digué: «Quanta brutícia en l'Església i entre els qui, pel seu sacerdocí, haurien d'estar completament lliurats a ell! Quanta

supèrbia, quanta autosuficiència! [...] La traïció dels deixebles, la recepció indigna del seu Cos i de la seva Sang, és certament el major dolor del Redemptor, que li traspassa el cor. No

Les mesures han de servir per a una major cultura de la protecció

7 –miscel·lània

ens queda més que cridar-li des del profund de l'ànima: Kyrie, eleison – Senyor, salveu-nos (cf. Mt 8,25)» (Novena estació).

Tots els altres sofreixen amb ell

La magnitud i gravetat dels esdeveniments exigeix assumir aquest fet de manera global i comunitària. Si bé és important i necessari en tot camí de conversió prendre coneixement del que ha succeït, això en si mateix no és suficient. Avui ens veiem desafiats com a Poble de Déu a assumir el dolor dels nostres germans vulnerats en la seva carn i en el seu esperit. Si en el passat l'omissió va poder convertir-se en una forma de resposta, avui volem que la solidaritat, entesa en el seu sentit més profund i desafiador, es converteixi en la nostra manera de fer la història present i futura, en un àmbit on els conflictes, les tensions i especialment les víctimes de tot tipus d'abús puguin trobar una mà estesa que les protegeixi i rescati del seu dolor (cf. exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 228). Aquesta solidaritat ens exigeix, al seu torn, denunciar tot allò que posi en perill la integritat de qualsevol persona. Solidaritat que reclama lluitar contra tot tipus de corrupció, especialment l'espiritual, «perquè es tracta d'una ceguesa còmoda i autosuficient on tot acaba semblant lícit: l'engany, la calúnnia, l'egoisme i tantes formes subtils d'autoreferencialitat, ja que «el mateix Satanàs es disfressa d'àngel de llum (2Co 11,14)»» (exhort. ap. *Gaudete et exsultate*, 165). La crida de sant Pau a sofrir amb el que sofreix és el millor antídote contra qualsevol intent de continuar reproduint entre nosaltres les paraules de Caïn: «Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9).

Sóc conscient de l'esforç i del treball que es realitza en diferents parts del

món per garantir i generar les condicions necessàries que donin seguretat i protegeixin la integritat d'infants i d'adults en estat de vulnerabilitat, així com de la implementació de la «tolerància zero» i de les maneres de rendir comptes per part de tots aquells que realitzin o encobreixin aquests delictes. Ens hem demorat a aplicar aquestes accions i sancions tan necessàries, però confio que ajudaran a garantir una major cultura de la protecció en el present i en el futur.

Conjuntament amb aquests esforços, és necessari que cadascun dels batejats se senti involucrat en la transformació eclesial i social que tant necessitem. Aquesta transformació exigeix la conversió personal i comunitària, i ens porta a mirar en la mateixa direcció que el Senyor mira. Així li agradava dir a sant Joan Pau II: «Si veritablement hem partit de la contemplació de Crist, hem de saber-lo descobrir sobretot en el rostre d'aquells amb els quals ell mateix ha volgut identificar-se» (carta ap. *Novo millennio ineunte*, 49). Aprendre a mirar cap on el Senyor mira, estar on el

Senyor vol que estiguem, convertir el cor davant la seva presència. Per a assolir aquest objectiu hi ajudarà l'oració i la penitència. Convido tot el sant Poble fidel de Déu a l'exercici penitencial de l'oració i el dejuni seguint el manament del Senyor, que desperti la nostra consciència, la nostra solidaritat i compromís amb una cultura de la protecció i el «mai més» a tot tipus i forma d'abús.

És impossible imaginar una conversió de l'actuar eclesial sense la participació activa de tots els integrants del Poble de Déu. És més, cada vegada que hem intentat suplantar, fer callar, ignorar, reduir a petites elits el Poble de Déu construïm comunitats, plans, orientacions teològiques, espiritualitats i estructures sense arrels, sense memòria, sense rostre, sense cos, en definitiva, sense vida. Això es manifesta amb claredat en una forma anòmala d'entendre l'autoritat a l'Església –tan comuna en moltes comunitats en les quals s'han donat les conductes d'abús sexual, de poder i de consciència– com és el clericalisme. (Continuarà.)

Alegreu-vos-en i celebren-ho (XI)

Sant Pare Francesc

158. La vida cristiana és un combat permanent. Es requereixen força i valentia per a resistir les temptacions del diable i anunciar l'Evangelí. Aquesta lluita és molt bonica, perquè ens permet de celebrar cada vegada que el Senyor venç en la nostra vida.

159. No es tracta solament d'un combat contra el món i la mentalitat mundana, que ens enganya, ens atordeix i ens torna mediocres sense compromís i sense goig. Tampoc no es redueix a una lluita contra la pròpia fragilitat i les pròpies inclinacions (cadascú té la seva: la peresa, la luxúria, l'enveja, la gelosia, i altres). És també una lluita constant contra el diable, que és el príncep del mal. Jesús mateix festeja les nostres victòries. S'alegrava quan els seus deixebles aconseguien avançar en l'anunci de l'Evangelí, superant l'oposició del Maligne, i celebrava: «Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp» (Lc 10,18).

160. No acceptarem l'existència del diable si ens entestem a mirar la vida només amb criteris empírics i sense sentit sobrenatural. Precisament, la convicció que aquest poder maligne és entre nosaltres és el que ens permet d'entendre per què a vegades el mal té tanta força destructiva. És veritat que els autors bíblics tenien un bagatge conceptual limitat per a expressar algunes realitats i que en temps de Jesús es podia confondre, per exemple, una epilèpsia amb la possessió del dimoni. Ara bé, això no ha de dur-nos a simplificar tant la realitat dient que tots els casos narrats en els evangelis eren malalties psíquiques i que en definitiva el dimoni no existeix o no actua. La seva presència es troba a la primera pàgina de les Escriptures, que acaben amb la victòria de Déu sobre el dimoni. De fet, quan Jesús ens va deixar el Parenostre volgué que acabéssim demanat al Pare que ens alliberi del Mal o Maligne. L'expressió emprada allí no es refe-

reix al mal en abstracte i la seva traducció més precisa és «el Maligne». Indica un ésser personal que ens encalça. Jesús ens va ensenyar a demanar cada dia aquest alliberament perquè el seu poder no ens domini.

161. No pensem que és un mite, una representació, un símbol, una figura o una idea. Aquest engany ens duu a abaixar els braços, a descuidar-nos i a quedar més exposats. Ell no necessita posseir-nos. Ens enverina amb l'odi, amb la tristesa, amb l'enveja, amb els vicis. I així, mentre nosaltres abaixem la guàrdia, ell ho aprofita per a destruir la nostra vida, les nostres famílies i les nostres comunitats.

